

Лепота је у одгонетању тајне

Књига Мире Поповић „С терасе на терасу” нашла се у сред излога једне од најлепших и најугледнијих парискских књижара – „Л'еким де паж”, на булевару Сен Жермен

Мира Поповић на Салону књиге у Паризу

У односу на превласт књижевне форме романа, прича је данас у приличној мери потиснута, па се због тога успеси аутора приповедних збирки доживљавају као просеви светlosti кроз ситне пукотине. Али, и то се срећом дешава, као што се додатило „нашој Парижанки” Мире Поповић, преводитељки и новинарки, која је почетком године објавила две књиге прича, једну на француском „С терасе на терасу”, у преводу Ђојка Лукића и издању париске издавачке куће „Вивијан ами”, и другу – „Хармонију” на српском, у издању новосадске „Академске књиге”.

– Књига „С терасе на терасу” појавила се у фебруару у Паризу готово у исто време када и „Хармонија” овде, и садржи избор прича из моје књиге „Београд Париз”, као и неколико при-

ча из „Хармоније”. Са том париском књигом од почетка се збивају чуда. Једно од њих је што се издање, три недеље пошто је издато, нашло у сред излога једне од најлепших и најугледнијих парискских књижара – „Л'еким де паж”, на булевару Сен Жермен, уз мој портрет. Признајем, била сам и радосна, збуњена и узбуђена. Продукција књига у Француској је огромна, а ја сам тамо непознат аутор. Приде, реч је о причама, а то је и у земљи Мопсана потпуно жанр. Али књижару на Сен Жермену изузетно се допала моја књига и – дао је себи одушка – каже за наш лист Мира Поповић.

Збирка „С терасе на терасу” представљена је на Салону књиге у Паризу, од 16. до 19. марта, где је ауторка потписивала примерке, и због тога што тамо није било наших издавача, а до салона није објављена нијед-

на друга књига преведена са српског на француски. Мира Поповић била је једини наш писац присутан на тој великој међународној књижевној смотри. – Књига је већ скренула на себе пажњу неких критичара, а најављена је у важним књижевним часописима и листовима, укључујући насловну страну „Фигаро литерера”, књижевном додатку националног дневника „Фигаро”, на дан отварања Салона књиге – подсећа Мира Поповић.

У њеним причама посебну улогу игра „усуд судбине”, како је написао рецензент Давид Албахари, а јунаци се затичу у хаосу судбоносних догађаја. При том, често је један мотив уочљивији, као покретач радње у класичном смислу, као пиштoљ који се у драми појави у првом чину и нужно опали до последњег. Мира Поповић обраћајуће и свевремене теме – усамље-

ности, пролазности живота, лажи, често смешних, као и апсурдних ситуација. Догађаје радо смешта и у „круг двојке” свог родног Београда.

– Тај ваш утисак о мотиву у мојим причама, иначе сликовит и мени близак, вероватно потиче од фрагментарног поступка који често користим у приповедању. То личи на отварање цвета. Мотив се види или макар назире у пупољку, али ако латице не проговоре, од приче нема ништа. Када ће „пиштoљ опалити” зависи од много чега, а понајвише од умеша приповедања. Исхитрени пуцај убија причу, чини сувишним оно што потом долази, па макар било и најлепше речено. Избор тема је део експеримента. Велики је изазов писати кад се зна да су све приче „већ испричане”. За разлику од моје претходне збирке прича „Београд Париз”, у којој има пуно фантастике и надреалног, „Хармонију” сам састављала бирајући приче ближе животу. А живот је све то што кажете: пролазност, усамљеност, апсурд, лаж... кроз које се пробија хумор и даје наду – објашњава Мира Поповић.

У „Хармонији” је занимљива последња прича – акrostих, објединујући за све претходне, за коју ауторка каже да је нека врста дара читаоцу за даље читање – а пошто је све приче већ прочитао, или можда „чист ћар” – ако прочита само њу.

– Објављена је, с намером, после садржаја. Није ми познато да је нека друга књига, у нас или другде, тако осмишљена. Та прича – „Хемфри Богарт на мом рођендану” објединује наслове свих других прича у књизи и поново их оживљава. Потпуно је самостална, а опет држи у загрљају све остale приче. Рад на њој понекад је, због „принуде” утргивања наслова других прича, носио и техничке тешкоте. Јер, наслове је требало цитирати у оригиналу, било која промена, рецимо падежа речи из наслова, није смела да се додги, а наслови су требали меко и бешумно да се увку у нову причу, као да им је у њој природно место. Била је то лепа игра, истиче Мира Поповић.

Марина Вулићевић